

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 29 marca 2017 r. – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius/Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice

(Sprawa C-159/17)

(2017/C 221/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Druga strona postępowania: Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 167, 168, 169, 179, 213 ust. 1, art. 214 ust. 1 lit. a) i art. 273 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, wymagają od podatnika, którego rejestracja do celów VAT została odwołana, zapłacenia państwu podatku VAT pobranego w okresie, w którym kod identyfikacji VAT został cofnięty, nie uznając jego prawa do odliczenia VAT związanego z zakupami dokonanyymi w tym okresie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 3 kwietnia 2017 r. – SH/TG

(Sprawa C-168/17)

(2017/C 221/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SH

Strona pozwana: TG

Pytania prejudycjalne

1) Czy w zakresie stosowania rozporządzenia nr 204/2011⁽¹⁾ lub, w odpowiednim razie, rozporządzenia 2016/44⁽²⁾, wchodzi następujące zobowiązania do zapłaty kosztów gwarancji, wynikające z umów regwarancji zawartych w ramach łańcucha umów, w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz beneficjenta, Libijskiej Rady Mieszkalnictwa i infrastruktury (Libyan Housing and Infrastructure Board, zwanej dalej „HIB”):

1.1. gdy na mocy umowy regwarancji bank mający siedzibę w Unii Europejskiej ma obowiązek zapłaty kosztów bankowi libijskiemu, który znajduje się w wykazie objętych zakazem, zawartym w załączniku III rozporządzenia nr 204/2011;

- 1.2. gdy na mocy umowy regwancji bank mający siedzibę w Unii Europejskiej ma obowiązek zapłaty kosztów bankowi libijskiemu, który nie znajduje się w wykazie objętych zakazem, zawartym w załączniku III rozporządzenia nr 204/2011, ale gwarancja bankowa jest wystawiona na rzecz HIB, która znajduje się w tym wykazie;
  - 1.3. gdy w okresie po zmianie rozporządzenia nr 204/2011 przez rozporządzenie nr 45/2014 rozporządzenie nr 204/2011 zakazuje bezpośrednich lub pośrednich płatności dla jakiegokolwiek podmiotu libijskiego;
  - 1.4. gdy obowiązek zapłaty kosztów gwarancji wynika z umowy regwancji zawartej, w ramach stosunku łączącego dwa banki z siedzibą w Unii Europejskiej, w ramach łańcucha umów, w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB;
  - 1.5. gdy rozliczenie kosztów gwarancji następuje po upływie okresu gwarancji, w postępowaniu sądowym, po wejściu w życie rozporządzenia 2016/44?
- 2) Czy w przypadku gdy zobowiązanie do zapłaty kosztów gwarancji, o którym mowa w pkt 1.1 i 1.2, jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia, należy uznać, że koszty gwarancji zapłacone libijskiemu bankowi — który też znajdował się przez pewien czas w wykazie objętych zakazem, zamieszczonym w załączniku III — w celu wystawienia gwarancji zwrotu zaliczki i gwarancji należytego wykonania na rzecz HIB stanowią środki finansowe użyte bezpośrednio lub pośrednio na korzyść osób prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku III rozporządzenia nr 204/2011?
  - 3) Czy art. 12 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 204/2011 w okresie po zmianie tego rozporządzenia przez rozporządzenie nr 45/2014 (pkt 1.3) należy interpretować w ten sposób, że należy uznać, iż koszty i wydatki, których dochodzi libijski bank, zapłacone na podstawie umowy regwancji przez bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?
  - 4) Czy bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, który na podstawie umowy regwancji, zawartej w ramach łańcucha umów do celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB, jest zobowiązany do zapłacenia kosztów gwarancji podmiotowi libijskiemu (pkt 1.4), powinien być uważany za osobę lub podmiot w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 204/2011 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 45/2014 — czyli osobę lub podmiot działające za pośrednictwem lub w imieniu, lub na korzyść osób, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a) lub b) wskazanego art. 12 ust. 1? Czy należy uznać, że koszty gwarancji dochodzone przez ten bank od innego banku mającego siedzibę w Unii Europejskiej stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?
  - 5) Czy przepis art. 9 rozporządzenia nr 204/2011 ustanawiający wyłączenie odnosi się do jakiejkolwiek płatności?
  - 6) Jeżeli rozliczenie kosztów gwarancji następuje po wejściu w życie rozporządzenia Rady 2016/44, które uchyla rozporządzenie nr 204/2011, lecz które zawiera w istocie identyczne przepisy (pkt 1.5), to czy rozporządzenie 2016/44 znajduje zastosowanie do rozstrzygnięcia sporu między stronami i czy art. 17 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że należy uznać, iż koszty i wydatki, których dochodzi libijski bank, zapłacone na podstawie umowy regwancji przez bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji? Czy bank mający siedzibę w Unii Europejskiej, który na podstawie umowy regwancji, zawartej w ramach łańcucha umów do celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz HIB, jest zobowiązany do zapłacenia kosztów gwarancji podmiotowi libijskiemu, powinien być uważany za osobę lub podmiot w rozumieniu art. 17 ust. 1 — czyli osobę lub podmiot działające za pośrednictwem lub w imieniu, lub na korzyść osób, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a) lub b) wskazanego art. 17 ust. 1? Czy należy uznać, że koszty gwarancji dochodzone przez ten bank od innego banku mającego siedzibę w Unii Europejskiej stanowią bezpośrednio lub pośrednio roszczenia wynikające z gwarancji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 58, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 204/2011 (Dz.U. L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 11 kwietnia 2017 r. – Nagyszénás Településszolgálatási Nonprofit Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Sprawa C-182/17)

(2017/C 221/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria